

V hribih.

*Jankec daleč v hribih biva,
z ljubo mamico živi;
ko dolina v mraku sniva,
njemu solnce že gori.*

*Vse je svetlo, vse je jasno
tja do daljnega neba;
ptičice pojó že glasno,
ko se v postelji vzravna.*

*Megla se v dolini plazi,
solnce vanjo se uprè,
Jankcu smeh je na obrazi:
glejte, nič več ni meglè!*

*Kje opiše naj beseda
lepe zemlje širni krog!
Deček se zavzet ogleda —
višje je samo še Bog.*

*Ko pa solnce neče vstati,
in nevihta prihrumi,
Jankcu je družica mati,
ki ga ljubi in uči.*

*Svet drhti v bobnečem gromu,
Jankec groze ne pozna:
luč gori na varnem domu
materinega srca.*

*Mati staro knjigo vzame,
deček se nasloni k nji,
in na glas mu brati jame,
kar na listih teh molči.*

*In pred dečkom se odpira
nova zemlja, novi svet,
hrepenec se vanj ozira,
srečo pije mladih let.*

L. Gangl.

Spoštuj prirodo!

Spisal Lud. Potočnik.

(Dalje.)

daj pa poslušajte dalje!» pravi zopet vol. »Ko tako voz dalje vlečem, zapazim na travniku ob potu vešala in na njih je nekaj viselo. Ko pridem bliže, vidim, da je to človeško truplo. Ko bolj pozorno pogledam, se kar prestrašim in ostrmim. Sam svojim očem nisem mogel verjeti. Da ne bi se morebiti motil, stopim še korak dalje in tedaj se prepričam, da sem čisto prav videl.

Kaj menite, kdo je bil tisti, ki je visel na vešalih?»

»No, kdo?» sta zopet vprašali kravi.

»Smukov Tine. Ves črn je bil, in krokarji so ga obšetavali.«

»Tudi to je mogoče,« se oglasita plavka in sivka.

Tonček je poslušal in poslušal, tako da je pri tem pozabil sam nase. Ves čas mu še na misel ni prišlo, kje je; zakaj popolnoma ga je obvladalo začudenje nad tem, da sliši govoriti živino, in sicer o rečeh, ki so skrite v prihodnosti. Njegovi čuti so bili za vse drugo topi. Povest o Tinetu pa je močno razburila njegovo dušo. Živo si je predstavljal spačeni obešenčev obraz in črne gavrane, ki se zaletujejo vanj in ga kljujejo.

Ko je ta strašni prizor gledal tako v duhu, ga je stresla neka mrzlica, da ga je po vsem životu izpreletela kurja polt. Ta izprememba na telesu pa je vplivala tudi na dušo tako, da se je mahoma zavedel, da je sam in da ga okroginokrog obdaja temna noč.

Obšla ga je groza, in zbežal je v hišo.

Ptičji zbor.

Nekega dne je vrana v mogočnih zaganjkih plula nad ravnino in dolino, nad gozdom in poljem ter neprestano kričala:

»Zbor! Zbor!«

In ko so ptiči to zaslišali, so se živo povpraševali: »Kje in kdaj? Kje in kdaj?»